

Carnavalsperikelen van een Bundense moeder

Als echte Bundense heb ik mijn kinderen al voordat ze geboren werden meegesleept in de carnavalsoptocht. Dat was niet gemakkelijk. Toen ik met een dikke buik liep, dacht ik: "Als het kind er eenmaal is, dan wordt het makkelijker." Maar dat was een vergissing.

De eerste jaren stond ik in de "Auw Kèrk" met eentje op mijn arm, eentje aan mijn been en eentje huilend achter mij aan, omdat hij de muziek te hard vond. En ik dacht: Als ze maar eens alledrie kunnen lopen, dat zou gemakkelijk zijn." Maar dat was een vergissing.

Ik liep de hele middag achter hen aan, om ze niet kwijt te raken. 's Avonds om een uur of 10 lagen ze in bed, doodmoe van het schieten en cowboy spelen. Ma lag ernaast, doodmoe van het rennen. En ik dacht: "Als ze maar

eens wat groter zijn, zodat ze mij weten te vinden, dan word ik niet zo moe." En inderdaad.

Er zijn een paar jaren geweest, dat ze in de buurt bleven. Ik had het geld en de voorraad knakkers, dus ze kwamen steeds terug. Ma had een goeie tijd en ik dacht: "Heerlijk, vanaf nu wordt het ieder jaar beter." Maar

dat was een vergissing. Opeens vinden ze dat ze alleen op stap kunnen. Ze willen hun eigen geld en ze vinden zichzelf oud genoeg om carnaval in de stad te vieren. Ze willen naar cafeetjes die zij leuk vinden en waar de muziek wat harder zal spelen. Om 12 uur zal de jongste met de trein naar Bunde komen. De tweede zal met een stel vrienden naar huis komen, maar hij wil nog een keertje met mij praten (vreigelen) over hoe laat hij thuis moet zijn. Als hij dan binnen is, lig ik in bed te wachten totdat de oudste (voor de wet volwassen, maar ik hoor hem nog huilend achter mij aanlopen) 's morgenvroeg zijn sleutel in het slot van de deur steekt.

Woensdagmorgen ben ik kapot en ik denk: "Als ze maar eens allemaal de deur uit zijn...." Maar nee. Ook dat zal wel een vergissing zijn.

